

[Jørgen Tved]

det altid de andre, man skal sætte sig ned og vente på? Hvis NATO er det fredsinstrument, som udenrigsministeren og den borgerlige fløj – også Socialdemokratiet – gør det til, hvorfor kommer der så aldrig nogen initiativer om fred og afrustning fra den side?

Jeg havde nær sagt: Hvis ikke Sovjetunionen og Østblokken gentagne gange havde fremsat forslag og hele tiden havde været i bevægelse, havde vi stadig væk haft raketterne stillet op mod hinanden ned gennem Europa. Men selv efter, at man er begyndt at afmontere og skrotte disse raketter, er der jo kommet det ene signal efter det andet om nødvendigheden af at få skrottet også det øvrige militære isenkram.

Hvorfor tager man ikke imod disse forhandlingstilbud? Hvorfor afgiver den danske udenrigsminister ikke nogen signaler om, at også vi i vores del af verden er interesserede i, at der er nogle fredelige områder?

Der er jo givet tilbud om demilitariserede zoner. Hvorfor tager den danske regering ikke den tråd op? For det er vel egentlig ikke kun i Sovjetunionen og i Østeuropa, man har økonomiske problemer. Det forekommer mig, at vi næsten ved alle andre lejligheder, end lige netop når man diskuterer forsvaret, får fortalt, at det af hensyn til landets meget alvorlige økonomiske situation er helt nødvendigt, at vi strammer reglerne for de arbejdsløse, de syge, de gamle og dem, der i øvrigt har det svært. Det er altså kun, når det drejer sig om militæret, at man helst skal sætte udgifterne op, således at vi kan optræde mere truende, end vi har gjort hidtil.

Jeg er helt enig med hr. Lasse Budtz i, at der er sket meget, og at vi skal forhandle og stadig væk høre på, hvad Øst siger, men da jeg for nogen tid siden i Det Sikkerheds- og Nedrustningspolitiske Udvalgs regi så en film, der var fremstillet af Landsorganisationen med støtte fra Socialdemokratiet, var det ikke nedrustning, der var det store problem for Landsorganisationen og Socialdemokratiet. Nej, det var spørgsmålet om at få skabt en lang række misilbåde, således at Danmarks forsvarsmuligheder, som man kalder det, kunne flyttes betydeligt øst for Bornholm. Jeg ved ikke, om det er med den slags argumenter, Socialdemokratiet skal forhandle. Det lyder lidt hult i mine ører, men vi har jo tidligere i dag oplevet, at befolkningen er i stand til at presse Socialdemokratiet

– det oplevede vi jo under debatten om de atombærende skibe. Jeg tror såmænd ikke, at Socialdemokratiet har ændret indstilling. Det er presset til at give udtryk for den holdning, befolkningen har, nemlig at Danmark også i fremtid skal være et atomvåbenfrit område. Derfor oplever man af og til sådanne taktiske manøvrer, og jeg opfatter faktisk Socialdemokratiets optræden med hensyn til atomvåben som i højere grad et spørgsmål om taktik end et spørgsmål om ændret indstilling.

Jeg så gerne, at man kunne afslutte denne debat med, at det danske Folketing gav nogle helt klare signaler om at gøre Østersøen til et fredens hav, om at tage imod de udstrakte hænder, der er kommet fra Sovjetunionen og de andre Østlande om, at Østersøen kunne blive ikke bare atomvåbenfrit, men også afmilitariseret, og at man lyttede til den enighed, der er f.eks. i det vesttyske socialdemokrati og de kommunistiske partier i Østeuropa om, at der skal ske en afrustning ned gennem Europa. Gid der også fra den danske regering og Folketinget kom nogle lige så klare signaler – så havde vi da opnået noget med dagens debat. Nu har jeg nærmest opfattelsen af, at det igen bliver en fis i en hornlygte, og at der ikke kommer mere ud af det.

Formanden:

Det er ikke noget særlig parlamentarisk udtryk. Jeg synes, vi godt kunne hjælpe hinanden med at holde en vis standard.

Pelle Voigt (SF):

Jeg synes, denne debat demonstrerer, at konsensus, selv om det er et godt og vigtigt langsigtet mål for en ændring af sikkerhedspolitikken, ikke i sig selv er noget mål, der er værd at stræbe efter.

Når vi ikke har ønsket at være medforlagsstillere til den dagsorden, som hr. Lasse Budtz har foreslået på vegne af regeringspartierne, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre, skyldes det, at vi mener, den forholder sig så bredt til de problemer, vi taler om, at den kan tolkes i snart sagt en hvilken som helst retning. Faktisk er den jo ikke til at skelne fra det mandat, der i forvejen foreligger for en række af nedrustningsforhandlingerne, og det er vel også netop regeringens tankegang.